

тата се нареди. Сега отъ никого не ще искашъ пари. Вземи тѣзи 20 лв., остави чантата на сжщото мѣсто и никой нищо не ще знае!

Жоро. Ами после, мама като я отвори и не намѣри паритѣ? Нали ще ме запита: „Жоро, кой взема паритѣ отъ чантата?“ Азъ какво ще ѝ отговоря тогава?..

Стефчо. Ще свиешъ рамене и ще кажешъ: „Какви пари! Много ти знамъ, че въ чантата има нѣщо. Питай Мария, тя трѣби изъ стаята!“ И туй то!

Жоро (стои замисленъ).

Стефчо. Ама слушай! Какво по-вече ще му мислишъ. Вземи тѣзи 20 лв. и ние имаме 60 ще станатъ 80. Ще отидемъ при момчето и топката е наша!

Жоро (мълчи).

Стефчо (сърдито). Ехъ, пъкъ като не искашъ, ще викамъ друго дете! То ще ни даде 20 лв., ще купимъ топката и ще я ритаме по цѣлъ день. Ти ще ни поглеждашъ отъ страна, ама, кой ще те пусне да играешъ! (Тръгва си).

Жоро (поколебава се и решително отърчава следъ Стефчо). Чакай! Ще ги взема!

Стефчо (връща се засмѣнъ) Хж! Такъвъ те искамъ! Бръкни въ чантата и кажи: „Мечка страхъ, менъ — не!“

Жоро (бърка въ чантата, изважда 20 лв., слага ги въ джеба си, а чантата поставя на мѣстото).

Влизатъ Борето и Митко

Двамата. Хайде бе! Нѣма да ви чакамъ два часа!

Стефчо. Идемъ, идемъ!

Митко и Борето. — А пари? Наредили се?

Жоро (показва 20 лв.) Ето ги! (помълчава) Сега топката е наша.

Всички радостно подскачатъ, прегръщатъ се и съ весели викове излизатъ!

II СЦЕНА.

Сжщата стая. Мария шета. Майката е седнала въ срѣдата и шие. Отъ лѣвата ѝ страна Веска, а отъ дѣсната Милка играятъ съ куклитѣ си.

Мила съ куклата си отива на гости на Веска.

Мила. Чукъ, чукъ, чукъ!

Веска. Моля, моля, заповѣдайте!

Мила. (като се доближава до Васка) Добъръ день, г-жа.

Веска. Добре дошли! Моля, седнете! Какъ е дъщеря ви?

Мила. Благодаря! Не е много добре! Кашлица има, та не може да спи спокойно. Все се каня лѣкаръ да повикамъ. А вашата?

Веска. Оставете! Една инфлуенция я заловила! Гърло я боли, глава я боли! Привечеръ има температура. Вчера ѝ